

CHIA SẺ NỘI DUNG HỌC TẬP

ĐỀ TÀI 558

PHẢI TRÂN TRỌNG NHÂN DUYÊN ĐÁNG QUÝ NÀY!

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 5h50' sáng thứ Hai ngày 21/06/2021.

Trong cuộc đời của chúng ta có rất nhiều nhân duyên đáng quý. Sinh ra được làm người với thân thể khỏe mạnh là một nhân duyên vô cùng trân quý. Chúng ta có Cha Mẹ yêu thương, bao bọc, chở che là một nhân duyên vô cùng trân quý. Hòa Thượng nói: **“Điều đáng quý nhất là có duyên lành được gặp Phật pháp, được nghe Chánh pháp, có duyên lành được gặp pháp môn phù hợp căn cơ. Nếu chúng ta không trân trọng nhân duyên đáng quý này mà để bỏ lỡ thì luống uổng cả một đời”**.

Có người cả đời chưa từng được nghe qua Phật pháp. Chúng ta may mắn được gặp Phật pháp, được gặp Thầy tốt bạn lành, được gặp giáo huấn Thánh Hiền. Như vậy quá đáng quý! Quá may mắn! Chúng ta có trân trọng nhân duyên này không? Có nắm bắt cơ hội này không? Nếu chúng ta không trân trọng thì cơ hội này sẽ vượt ngoài tầm tay.

Có người chia sẻ rằng trước khi học **“Đệ Tử Quy”**, trong tâm họ luôn bất an & buồn vô cớ như một nhà thơ đã viết: **“Tôi buồn không hiểu vì sao tôi buồn”**. Chỉ đến khi được học **“Đệ Tử Quy”**, họ mới cảm thấy vững tâm, kể cả khi gặp khó khăn trong cuộc sống vẫn có chỗ để nương về. Đó mới là điều quan trọng. **Đời sống vật chất tuy no đủ, không thiếu thốn nhưng đời sống tinh thần vô cùng quan trọng. Chúng ta đã tìm được một con đường để đi, đã lựa chọn được một pháp môn để tu, đã tìm được một vị Thầy để theo học nên không còn cảm thấy bất an.** Nếu cứ lo được lo mất, sợ thiệt sợ hơn, cứ bị chìm đắm trong những tạp khí xấu ác thì mãi mãi bất an.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta được gặp Phật pháp, gặp được pháp môn niệm Phật. Chúng ta rất may mắn! Có thể nói là chúng ta sẽ không bị mất thời gian để đi một cách oan uổng”**. Rất nhiều người bỏ phí mất 5 năm, 10 năm để đi đường vòng, đi những con đường oan uổng rồi mới quay đầu. Lão sư Lý và Hòa Thượng cũng có những khoảng thời gian đi lòng vòng, không được trực tiếp gặp vào pháp môn.

Cả đời Hòa Thượng, Ngài đều cực lực đề xướng căn bản & nền tảng làm người chuẩn mực, căn bản tu tập đúng đắn. Chúng ta chỉ cần tiếp nhận giáo huấn của Ngài, không cần mất thời gian uổng phí đi lòng vòng. Chúng ta

quá may mắn! Trên cuộc đời này, có bao nhiêu người may mắn như vậy? Rất ít! Có người đã nghe Hòa Thượng giảng 10 năm rồi mà còn quay lại phi báng, cho rằng Hòa Thượng đi lầm đường, cho rằng pháp môn niệm Phật không thành công, nên họ chuyển sang tu pháp môn khác.

Có người hỏi Hòa Thượng tu pháp môn gì, Ngài nói: **“Cả đời tôi tu 20 chữ:**

CHÂN THÀNH, THANH TỊNH, BÌNH ĐẲNG, CHÁNH GIÁC, TỪ BI

NHÌN THÁU, BUÔNG XẢ, TỰ TẠI, TÙY DUYÊN, NIỆM PHẬT”

Hòa Thượng nói: **“Cả cuộc đời, tôi chưa từng gạt ai. Cả đời tôi chỉ là một mảnh chân thành. Dù họ phi báng, nhục mạ tôi thì tôi vẫn một mảnh chân thành với họ”.**

Chúng ta dùng 18 chữ đầu để niệm Phật thì mới có công phu, mới có lực. Chúng ta quá may mắn! Biết bao nhiêu người giữa đường bỏ cuộc, chạy Đông chạy Tây nhưng đến bây giờ vẫn bất an. Tâm có an lạc hay không, nhìn vào thì biết liền. Mặt mũi tối sầm! Chúng ta không cần phải chạy lòng vòng. Hòa Thượng đã chính mình tu tập, làm ra tám gương đối nhân xử thế chuẩn mực. Chúng ta đã có sẵn tám gương của Ngài để học tập.

Người ta cho rằng tu hành chỉ cần niệm Phật, ngoài câu A Di Đà Phật ra là xen tạp. Đúng là trong lúc niệm Phật thì tâm không có bất cứ một vọng niệm nào, như vậy mới là không xen tạp. Nhưng ngoài lúc niệm Phật ra, xung quanh chúng ta là các mối quan hệ ngũ luân, chúng ta lấy gì để đối nhân xử thế tiếp vật? Nếu chúng ta đối với Cha Mẹ mà bất hiếu, đối với mọi người mà bất kính thì niệm Phật **“đau ốm rất hòng chỉ uống công”**.

Có một người con nói người Cha làm không đúng pháp nên muốn lập một đạo tràng khác để tu tập. Khi người ta nói chuyện với người con đó, người con đó không hề nói đến **“làm con phải hiếu”**, chỉ nói đến cách tu tập, nói đến đạo tràng đúng pháp. Mọi người nghe có thấy đáng buồn không? Các đạo tràng kinh chống lẫn nhau. Nếu hai Cha con lập thành 2 đạo tràng thì sẽ dẫn người ta đi về đâu? Nếu vậy thì Thế giới Tây Phương Cực Lạc phải biến thành nhiều liên bang: Liên bang dành cho đạo tràng của Cha, liên bang dành cho đạo tràng của con, liên bang dành cho đạo tràng A, liên bang dành cho đạo tràng B...

Ngay trong tựa đề của **“Kinh Vô Lượng Thọ”** đã nói: **“Thế giới Cực Lạc Thanh Tịnh, Bình Đẳng, Giác”**. Thế giới Cực Lạc không thể có liên bang. Những người tạo liên bang không có cửa về Tây Phương Cực Lạc. **“Kinh Vô Lượng Thọ”** dạy: **“Hiếu dưỡng Cha Mẹ, phụng sự Sư trưởng, từ tâm bất sát, tu Thập Thiện Nghiệp”**.

“Đệ Tử Quy” dạy:

“Cha Mẹ lỗi, khuyên thay đổi

Mặt ta vui, lời ta dịu

Khuyên không nghe, vui can tiếp,

Dùng khóc khuyên, đánh không giận”.

Tựa đề bài hôm nay khiến Thầy có nhiều cảm xúc. Cuộc đời của chúng ta có quá nhiều may mắn! Chúng ta gặp được Thầy hiền bạn tốt, biết rõ đường đi nước bước, có đầy đủ pháp tu, biết cách sống, biết cách đối nhân xử thế. Nhiều người đã gặp được Phật pháp rồi nhưng không có Thầy hiền bạn tốt cho nên cả đời vẫn tu mù, không có thành tựu.

Hòa Thượng đi gặp các nhà nghiên cứu hòa bình, xúc tiến an định thế giới. Ngài nói: **“Làm thế nào để an định gia đình? Muốn an định gia đình thì bạn phải an định chính mình. Một gia đình hòa thuận thì mới có một cộng đồng xã hội hòa thuận”**. Các học giả hỏi: **“Thưa Ngài, vậy thì phải bắt đầu từ đâu?”**. Hòa Thượng trả lời: **“Bắt đầu từ chuẩn mực làm người, bắt đầu từ “Phép Tắc Người Con”. “Tứ Thư”, “Ngũ Kinh”, “Kinh Hoa Nghiêm” chỉ là cành lá. Chuẩn mực làm người mới là gốc”**.

Thầy Thái là học trò của Hòa Thượng, vậy mà Hòa Thượng đã nghe học trò của mình giảng bộ **“Đệ Tử Quy”** 10 lần. Ngài xem trọng **“Đệ Tử Quy”**, xem trọng chuẩn mực làm người. Một vị lão nhân như vậy mà còn dụng tâm, dụng công, thấu đáo triệt để tu học như vậy. Thế mới biết dụng tâm của người xưa! Hòa Thượng không hề có thời gian rảnh, Ngài bận rộn bốn ba khắp nơi trên thế giới, vậy mà Ngài vẫn dành thời gian để nghe học trò giảng **“Đệ Tử Quy”**.

“Đệ Tử Quy” chỉ có 1008 chữ, 113 điều nhưng chúng ta làm cả đời cũng làm chưa xong. Thầy hỏi một người: **“Con nghe pháp được bao lâu rồi?”**. Người đó trả lời: **“Thưa Thầy, con nghe được mấy năm rồi ạ. Con nghe được vài trăm đĩa rồi ạ!”**. Thầy trả lời: **“Tôi nghe mấy chục ngàn giờ mà còn chưa ra gì!”**.

“Kinh A Di Đà” nói: **“Thế giới Tây Phương Cực Lạc là nơi chư thượng Thiện Nhân câu hội nhất xứ”**. Người bất kính Cha Mẹ, bất kính Lão sư thì làm sao về được. Tiêu chuẩn về Cực Lạc là: **“Hiếu dưỡng Cha Mẹ, phụng sự Sư trưởng, từ tâm bất sát, tu Thập Thiện Nghiệp”**. Nếu phước đầu tiên mà còn chưa làm được thì làm sao đến được phước thứ hai. Chúng ta phải tròn đầy bốn phận làm người, bốn phận làm con đối với Cha Mẹ, đối với Quốc gia xã hội. Chúng ta chỉ tu học theo một bộ **“Kinh Vô Lượng Thọ”**, một câu A Di Đà Phật, một vị Thầy, một con đường. Đối với chuẩn mực làm người, chúng ta phải dùng **“Thập Thiện Nghiệp Đạo”** để soi rọi.

Tổ sư nói: **“Ngoài câu A Di Đà Phật, tất cả đều là vọng tưởng. Đối nhân xử thế tiếp vật phải đúng chuẩn mực, đúng khuôn phép, trong tâm luôn một mảnh chân thành”**. Bài học hôm nay, Hòa Thượng nhắc nhở chúng ta trân trọng nhân duyên gặp được pháp môn Tịnh Độ. Có thể tin, một lòng trì danh niệm Phật đó là phước đức. Có thể nghe pháp môn niệm Phật này là nhân duyên. Đúng như lời tựa khai Kinh đã nói: **“Trăm**

ngàn muôn kiếp mới được gặp”. Chúng ta quá may mắn! Chúng ta gặp được pháp môn Tịnh Độ, nhưng bắt kính Cha Mẹ, lừa Thầy phản bạn mà niệm Phật thì làm sao có thể vãng sanh?

Hòa Thượng nói: **“Cả đời tôi tu 20 chữ:**

CHÂN THÀNH, THANH TỊNH, BÌNH ĐẲNG, CHÁNH GIÁC, TỪ BI

NHÌN THÁU, BUÔNG XẢ, TỰ TẠI, TÙY DUYÊN, NIỆM PHẬT”.

Ít nhất, chúng ta phải bước vào 18 chữ này để thực hành 2 chữ sau mà niệm Phật thì mới có lực. Đem tâm lừa Thầy, phản bạn, bắt hiếu Cha Mẹ để niệm Phật thì **“đau ốm rất hòng chỉ uống công”**. Có nhiều người tu tập rất nhiều, nhưng bản thân không có được lợi ích, phiền não vẫn phiền não, con cái thì bắt hiếu, bắt kính. Nói chung là những người xung quanh họ cũng không nhận được lợi ích.

Hôm trước có người nói: *“Trước đây gia đình con bất hòa, con niệm Phật mà bố con không tỉnh, không có thay đổi gì. Sau khi gia đình con xem đĩa tri ân Cha Mẹ tổ chức ở trường Ban Mai, cả nhà đã thay đổi. Anh chị em hòa thuận. Chị dâu, em dâu cùng nhau chăm sóc Bố, lau người cho Bố. Con cháu trước đây xa lánh Ông thì bây giờ chỉ thích lên giường nằm bên cạnh Ông. Sau đó Bố con dần dần tỉnh lại”*. Đó là oan gia trái chủ họ được xem đĩa tri ân đó, họ cũng hồi tâm. Vấn đề là ở dụng tâm. Chúng ta dùng tâm hiếu kính thì oan gia trái chủ họ cũng cảm động. Một câu A Di Đà Phật là bất khả tư nghị, là đại thần chú, vậy mà con niệm Phật nhưng Cha không tỉnh. Người niệm Phật đó có tâm hiếu kính không? Người đó có **“Hiếu dưỡng Cha Mẹ, phụng sự Sư trưởng, từ tâm bất sát, tu Thập Thiện Nghiệp”** không? Người bắt hiếu, bắt kính mà niệm Phật thì cũng giống như nhai trầu mà thôi.

- **Nghe giảng giải mà không thực hành thì tăng thêm tà kiến.**
- **Thực hành mà không nghe giảng giải thì tăng trưởng vô minh.**
- **Người dùng tâm hiếu kính để niệm Phật thì câu niệm Phật mới có lực.**
- **Người không có tâm hiếu kính mà niệm Phật thì “đau ốm rất hòng chỉ uống công”.**

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy còn lộn xộn, còn nhiều sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!